

اول ماه مه، نمود مبارزه و اتحاد پرولتاریای جهان علیه سرمایه داری

فرشید شگری

چهارم اردیبهشت ماه هشتاد و هفت

«تاریخ کلیه جامعه هائی که تاکنون وجود داشته، تاریخ مبارزه طبقاتی است. کارل مارکس»

در تاریخ اول ماه مه ۱۸۸۶ میلادی، صدها هزار کارگر شاغل در دوازده هزار کارخانه بزرگ و مراکز تولیدی مهم شهرهای مختلف آمریکا از جمله شیکاگو، در اعتراض به پانزده ساعت کار طاقت فرسا در روز، دست به یک اعتصاب سراسری زدند. هدف کارگران این کشور از آن اقدام متحدانه و ادار کردن کارخانه داران و دولت آنان به قبول هشت ساعت کار در روز بود اما آن اعتصاب آرام بدستور بورژوازی ایالات متحده و توسط پلیس این کشور به درندانه ترین شکل سرکوب گردید. در اثر آن یورش سبعانه مجموعاً ده ها تن کشته، تعداد بی شماری زخمی و چهل نفر از رهبران کارگری به اتهام کمونیست بودن و سازماندهی آن اعتصاب اعدام شدند.

بدنبال آن رخداد تلخ و دلخراش، کنگره بین الملل کارگران (کنگره دوم) در ۱۸۸۹ میلادی قطعنامه ای را انتشار داد که در آن، اول ماه مه را رسماً روز " جشن همبستگی کارگران جهان" نامگذاری کردند. بدینگونه میلیون ها پرولتر در آمریکای شمالی، فرانسه، بلژیک، هلند، آلمان، نروژ، سوئد و اسپانیا روز اول مه ۱۸۸۹ م. مصادف با یازدهم اردیبهشت ۱۲۶۸ شمسی به خیابان ها سرازیر شدند و با برپائی تظاهرات بی سابقه ای تا آن زمان، سرمایه داران و ملاکین دنیا را به وحشت انداختند. « روزا لوکزامبورگ در این باره نوشته است : اولین جشن تعطیل پرولتاریا پیشتر در ۱۸۶۵ میلادی و در کشور استرالیا گرفته شد و قرار بود تا این مراسم فقط یکبار آنهم در تاریخ بیست و یکم آوریل همان سال برگزار گردد، ولی آن جشن چنان تأثیر شگرفی بر کارگران استرالیائی داشت که تصمیم گرفتند همه ساله این مراسم را برپا دارند».

از برگزاری نخستین مراسم "روز جهانی کارگر" حدود یکصد و نوزده سال می گذرد. هر ساله در چنین تاریخی صدها میلیون کارگر، فعال کارگری و کمونیست نیروی لایزال طبقاتی خود را به نمایش می گذارند. این رژه عظیم به زبانی شیوا و صریح خطاب به بورژوازی و دولت های آنها می گوید : کارگران جهان فارغ از رنگ پوست، نژاد، جنسیت و باورهای ساختگی ملی و مذهبی بازو در بازوی همدیگر بمیدان مصاف با سیاست های تفرقه افکنانه آنان آمده اند، افق بزیر کشیدن حکمرانی اشان را پیشاروی خود گذاشته اند و برآنند تا با همین دست های خسته از کار و پینه بسته، جامعه بشری نوینی را برپا دارند.

پیام گویای ستمکشان در رژه اول ماه مه به طبقات مسلط اینست که ای ستمگران و چپاولگران، بیش از این تنگدستی و فقر را بر نمی تابیم، بیش از این پرپر شدن دلبدان و عزیزان گرسنه خویش را تحمل نمی کنیم، دگر اجازه نمی دهیم در پی مطامع و تأمین منافع خود جنگ و خونریزی براه اندازید، و نمی گذاریم منبعدر در خانه های شبیه به کاخ های فراغنه با خیالی آسوده سر بر بالین نهید.

ای خوش نشینان، ای زالو صفت ها، ای که قرن هاست بر این خوان گسترده چنگ انداخته اید و طفیلی و اراز قبل زحمات دیگران می خورید، می آشامید و لذت می برید، آگاه باشید یک روز ما آفرینندگان ثروت ها و نعمات این دنیا «اما بی بهره و محروم از همه چیز» بامبارزات خستگی ناپذیر و قهرآمیز خویش حق امان را از حلقومتان بیرون می کشیم. تا به کی می خواهید با تکیه بر مکر و حيله، سپاه و قشون یا پول و قدرت رو در روی ما بایستید؟ تا به کی می توانید زندگی های انگی اتان را از گزند فنا و نیستی برهانید؟ و تا به کی مجال تاختن اسب های مراد خود را دارید؟ تردیدی بخود راه ندهید آن هنگامه ای که رعدآسا بسوی شما هجوم آوریم و همه بنیادهای این جور و ستم را برسر تان ویران کنیم، خواهد آمد. فکر نکنید خاموشیم و مپندارید تسلیم شده ایم، یقین داشته باشید داریم گورهایتان را می کنیم.

هان ای زورداران بی خبر! قطره قطره خون کموناردها، کارگران شیکاگو، بلشویک ها، کارگران خاتون آباد و تمامی کارگران جانباخته در عصر استیلای شما بر جهان در رگ هایمان می جوشد، پس شک نکنید ما و نسل های بعدی رهرو راه عزیز و پر افتخار آنان تا به آخر و تا رهائی هستیم. آن ایده فرخنده (تعیین روز جشن همبستگی کارگران جهان در ۱۸۸۹) هنوز از بین نرفته و از بین رفتنی نیست مگر با خاتمه یافتن حیات زمین. آری، تا وقتی پیکارهایمان ببار بنشیند، تا وقتی زنجیرهای بردگی را از هم بگسلیم، و تا وقتی به رستگاری برسیم این روز را هر چه با شکوه تر برگزار می کنیم.

اول ماه مه، نماد و تجلی انترناسیونالیسم پرولتری، روز صف آرائی در برابر استثمارگران، روز اعلام تداوم نبردهای ما، و روز بستن پیمان و میثاقی آهنین در راه واژگونی این نظم وارونه و پر از نکبت است. اول ماه مه، علامت اخطار به مرتجعین و بیدادگران، صدای ناقوس مرگ محتوم بربریت، مارش آمدن رزم نهائی، نوید بخش سوسیالیسم و نجات بشریت از ستم و بردگی است. اول ماه مه، مبشر طلع خورشیدی جاویدان، پایان سرما، ظلمت و تاریکی، و موسم رسیدن بهار و سرسبزی است.

اینک روی سخن ما با شما شیوخ انسان ستیز در ایران است که در این سه دهه بسان پهلوی ها سفره کارگران و زحمتکشان را کاملاً از رونق انداخته اید. زندگی را به کام زنان و جوانان تماماً تلخ کرده اید. باعث اعتیاد، تن فروشی، آوارگی و کارتن خوابی شده اید. بانی پیدایش کودکان کار و خیابانی در شهرهای بزرگ و کوچک شده اید. طناب دار و جوخه های اعدام را گسترش داده اید، و همچنان کارگران حق طلب، کمونیست ها و آزادیخواهان را به زندان می افکنید و باز همانند طبقات حاکم بر گیتی، هر چه بتوانید با توده های ستمکش خواهید کرد. شماها نیک می دانید، دهه هاست کارگران ایران از نخستین مراسم رسمی خود در سال ۱۲۹۹ شمسی تا به حال، بدون واهمه از تعقیب، زندان، شکنجه و سرکوب های وحشیانه هم در دوران رضا شاه قلدر، پسرش محمد رضا و هم در دوران زمامداری شماها، روز جهانی کارگر را همراه با هم طبقه ای های خود چه بصورت مخفی و چه علنی جشن گرفته اند و هم آوا با کارگران جهان بانگ و نفیر اتحاد طبقاتی سرداده اند.

امسال نیز این روز جلیل در اکثر شهرها، کارگاهها، کارخانه ها، پارک ها و تفرجگاهها با حضور کارگران، خانواده هایشان و رهبران عملی جنبش کارگری با عظمت تر از قبل به تصویر درمی آید. دیگر شما و سرمایه داران ایران قادر نیستید با حذف فیزیکی کسانی چون "جمال چراغ ویسی" یا در بند کردن رهبرانی چون "محمود صالحی" مانع از سرور کارگران و طرح خواست هایشان در یازدهم اردیبهشت سال جاری یا سال های آتی شوید.

ما کارگران ایران در مراسم های داخل و خارج کشور اول ماه مه امسال ضمن اعلان همبستگی طبقاتی با کارگران جهان در امر جدال با کل طبقه بورژوازی، یکبار دیگر بر مطالبات صنفی و سیاسی خود از مزایای کامل کارگری، پرداخت بموقع و بالا بردن سطح دستمزدها، لغو قراردادهای موقت و سفید، توقف اخراج و بیکارسازی، حق برسمیت شناختن تشکل های مستقل و طبقاتی گرفته تا آزادی فعالین جنبش زنان، دانشجویان و سایر فعالین سیاسی از زندان ها تأکید می نمائیم، و از خواهران و برادران کارگر خود، احزاب چپ و کمونیست، و نهادهای توده ای کارگران در هر پنج قاره خواهیم خواست تا کماکان حامی و پشتیبان ما باشند.

پر طنین تر باد صدای اعتراضات کارگران جهان در اول مه علیه مسببین فقر و بندگی

فرشید شکری

آوریل ۲۰۰۸ میلادی